Κυριακή των Μυροφόρων: Λόγος εις τας Μυροφόρους και εις την θεόσωμον ταφήν του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, και εις τον Ιωσήφ τον από Αριμαθαίας, και εις την τριήμερον Ανάστασιν του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού (Γρηγόριος Πατριάρχης Αντιοχείας)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 26 Απριλίου, 2012

Η Ευαγγελική περικοπή της Θείας Λειτουργίας.
Κατά Μάρκον Ευαγγέλιον: Ιε.43 – ιστ.8.

"Τω καιρώ εκείνω, ελθών Ιωσήφ ο από Αριμαθαίας, ευσχήμων βουλευτής, ός και αυτός ήν προσδεχόμενος την βασιλείαν του Θεού, τολμήσας εισήλθε προς Πιλάτον, και ητήσατο το σώμα του Ιησού. Ο δέ Πιλάτος εθαύμασεν ει ήδη τέθνηκε" και προσκαλεσάμενος τον κεντυρίωνα επηρώτησεν αυτόν, ει πάλαι απέθανε. Και γνούς από του κεντυρίωνος εδωρήσατο το σώμα τω Ιωσήφ. Και αγοράσας σινδόνα και καθελών Αυτόν, ενείλησε τη σινδόνι, και κατέθηκεν Αυτόν εν μνημείω, ο ήν λελατομημένον εκ πέτρας. Και προσεκύλισε λίθον επί την θύραν του μνημείου. Η δέ Μαρία η Μαγδαληνή και Μαρία Ιωσή εθεώρουν πού τίθεται.
ΚΑΙ διαγενομένου του σαββάτου, Μαρία η Μαγδαληνή και Μαρία η του Ιακώβου και Σαλώμη, ηγόρασαν αρώματα, ίνα ελθούσαι αλείψωσιν Αυτόν. Και λίαν πρωϊ της μιάς σαββάτων έρχονται επί το μνημείον, ανατείλαντος του ηλίου. Και έλεγον προς εαυτάς: «τίς αποκυλίσει ημίν τον λίθον εκ της θύρας του μνημείου?» Και αναβλέψασαι θεωρούσιν ότι αποκεκύλισται ο λίθος' ήν γάρ μέγας σφόδρα. Και εισελθούσαι εις το μνημείον, είδον νεανίσκον καθήμενον εν τοις δεξιοίς, περιβεβλημένον στολήν λευκήν, και εξεθαμβήθησαν. Ο δέ λέγει αυταίς: «μή εκθαμβείσθε, Ιησούν ζητείτε τον Ναζαρηνόν τον εσταυρωμένον. Ηγέρθη, ουκ έστιν ώδε, ίδε ο τόπος όπου έθηκαν αυτόν. Αλλ' υπάγετε είπατε τοις μαθηταίς αυτού και τω Πέτρω, ότι προάγει υμάς εις την Γαλιλαίαν, εκεί αυτόν όψεσθε, καθώς είπεν υμίν.» Και εξελθούσαι έφυγον από του μνημείου, είχε δέ αυτάς τρόμος και έκστασις, και ουδενί ουδέν είπον' εφοβούντο γάρ".

Απόδοση:

Ο Ιωσήφ, ένα αξιοσέβαστο μέλος του συνεδρίου, που καταγόταν από την Αριμαθαία, και περίμενε κι αυτός τη βασιλεία του Θεού, τόλμησε να πάει στον Πιλάτο και να του ζητήσει το σώμα του Ιησού. Ο Πιλάτος απόρησε που ο Ιησούς είχε κιόλας πεθάνει. Κάλεσε τον εκατόνταρχο και τον ρώτησε αν είχε πεθάνει από ώρα. Όταν πήρε την απάντηση από τον εκατόνταρχο, χάρισε το σώμα στον Ιωσήφ. Εκείνος αγόρασε ένα σεντόνι, κατέβασε τον Ιησού, τον τύλιξε μ' αυτό και τον τοποθέτησε σ' ένα μνήμα που ήταν λαξεμένο σε βράχο• μετά κύλησε ένα λιθάρι κι έκλεισε την είσοδο του μνήματος. Η Μαρία η Μαγδαληνή και η Μαρία η μητέρα του Ιωσή παρακολουθούσαν που τον έβαλαν.
Όταν πέρασε το Σάββατο, η Μαρία η Μαγδαληνή και η Μαρία η μητέρα του Ιακώβου, και η Σαλώμη, αγόρασαν αρώματα, για να πάνε ν' αλείψουν το σώμα του Ιησού. Ήρθαν στο μνήμα πολύ πρωί την επομένη του Σαββάτου, μόλις ανέτειλε ο ήλιος. Κι έλεγαν μεταξύ τους: «Ποιος θα μας κυλήσει την πέτρα από την είσοδο του μνήματος;» Γιατί ήταν πάρα πολύ μεγάλη. Μόλις όμως κοίταξαν προς τα 'κει, παρατήρησαν ότι η πέτρα είχε κυλήσει από τον τόπο της.
Μόλις μπήκαν στο μνήμα, είδαν ένα νεαρό με λευκή στολή να κάθεται στα δεξιά, και τρόμαξαν. Αυτός όμως τους είπε: «Μην τρομάζετε. Ψάχνετε για τον Ιησού από τη Ναζαρέτ, το σταυρωμένο. Αναστήθηκε. Δεν είναι εδώ. Να και το μέρος όπου τον είχαν βάλει. Πηγαίνετε τώρα και πείτε στους μαθητές του και στον Πέτρο: ''πηγαίνει πριν από σας στην Γαλιλαία και σας περιμένει• εκεί θα τον δείτε, όπως σας το είπε''». Οι γυναίκες βγήκαν κι έφυγαν από το μνήμα γεμάτες τρόμο και δέος• δεν είπαν όμως τίποτα σε κανέναν, γιατί ήταν φοβισμένες.

(Επιμέλεια: Νικολέτα Γεωργία Παπαρδάκη)

Λόγος του Γρηγορίου, Πατριάρχου Αντιοχείας, εις τας Μυροφόρους και εις την θεόσωμον ταφήν του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, και εις τον Ιωσήφ τον από Αριμαθαίας, και εις την τριήμερον Ανάστασιν του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού

Είναι επαινετός και αυτός ο νόμος της Εκκλησίας, που μας προετοιμάζει να πανηγυρίζωμε την ανάμνηση του αποθησαυρισμού του Χριστού στους νεκρούς. Διότι ποίος, αναλογιζόμενος τον ζωοποιόν θάνατο του Σωτήρος, δεν θα θεωρήση ότι οι νεκροί μέσα στις θήκες τους είναι εξαπλωμένοι σαν σε σκηνές, περιμένοντας την ουράνιο σάλπιγγα, η οποία θα καλή όλους μας προς την φοβεράν ημέρα της κρίσεως;

Ποίος δε, αποβλέποντας προς εκείνον τον σωτήριο τάφο, δεν πλησιάζει στους τάφους σαν σε θαλάμους ζωής; Ποίος, πιστεύοντας ότι ο Κύριος εχει εγερθή από τους νεκρούς, δεν συμπεριφέρεται με τρόπο που φανερώνει ότι πρόκειται να αναστηθή και ο ίδιος, επιτυγχάνοντας την ανάσταση διά μέσου Εκείνου;

Επειδή λοιπόν, υπακούοντας στον καλό νόμο της Εκκλησίας, σεις που ευρίσκεσθε σε εγρήγορση, ετρέξατε προς αυτούς που κοιμούνται στους τάφους, και ο τόπος σας στενοχωρεί, ο πόθος όμως σας χαροποιεί, επειδή είσθε τόσοι πολλοί και έχετε συμπτυχθή σαν το σταφύλι, γι' αυτό ακούστε, όπως ποθείτε, για το μυστήριον του θανάτου, το οποίον ημπορεί κάποιος να το μάθη, κανείς όμως δεν ημπορεί να το κατέχη.

Ο Δεσπότης Χριστός, ο Υιός του Θεού ο μονογενής, από ιδικήν του πρωτοβουλία, χωρίς να αναγκασθή από κάποιον, αφού ανέβη στον Σταυρό, και απλώνοντας τα χέρια, απεκατέστησε την δικαιοσύνη υπέρ όλης της κτίσεως, κατετρόπωσε δε όλες τις αόρατες και πονηρές δυνάμεις με το Πάθος στο οποίον υπέβαλε το σώμα του, ηθέλησε να γευθή η αγία του σάρκα την τριήμερο νέκρωση προς χάριν όλης της φύσεως, για να χαρίση δια μέσου αυτής στο νεκρωμένο γένος την αθανασία. Και μάλιστα, αφού έγειρε την αγία κεφαλή του, διέταξε σαν δούλο τον θάνατο να προσέλθη στη σάρκα. Έφθασε αμέσως ως δούλος ο θάνατος, υπηρετώντας το δεσποτικόν πρόσταγμα, ως και επερχόμενος εκράτησε το σώμα που του επετράπη να λάβη. Όταν δε εκρατήθη από τον θάνατο το σώμα εκείνο, το φοβερό για τα Χερουβίμ και φρικτό για τα Σεραφίμ, όπως ηθέλησε ο Κύριος του σώματος, έτρεξε η ψυχή του Σωτήρος να ευαγγελισθή στις ψυχές την απολύτρωσή τους. Η δε Θεότης του έμενε και στο σώμα και στην ψυχή, διότι δεν εχωρίσθη κατ' ουδένα τόπο και τρόπον η θεότης από την ανθρωπότητα μετά την ένωσή τους. Αλλά και στους ουρανούς ήταν και στον τάφο παρευρίσκετο, χωρίς να επηρεασθή καθόλου, διατηρώντας άφθαρτο την περιβολήν της. Μετά την φρικτήν αυτήν οικονομία, κάποιος ευγενής και πλούσιος άνδρας, ο Ιωσήφ που κατήγετο από την Αριμαθαία και είχε γίνει μαθητής του Εσταυρωμένου, αποδίδοντας το τελευταίο χρέος μετά την τελευτή στον διδάσκαλό του, παρουσιάσθη στον Πιλάτο παρακαλώντας τον και λέγοντας: για έναν νεκρό κάμω αυτή την παράκληση, από τους μεν εχθρούς συκοφαντημένον, από δε τους φίλους εγκαταλελειμμένον στον καιρό του πάθους. Για ένα νεκρόν ικετεύω, που δεν έχει αποκτήσει ούτε χρυσάφι ούτε ασήμι ούτε στρατιώτες ούτε συμμάχους ούτε σωματοφύλακες, παρά μόνον μία φτωχή μητέρα, η οποία επλούτισε με τον τοκετό της. για ένα νεκρό πρεσβεύω που με την θέλησή του απέθανε. Επειδή αν δεν

ήθελε, δεν θα είχε αποθάνει. Ας κατεβή λοιπόν από τον σταυρό αυτός που σε τίποτε κανέναν δεν ηδίκησε, αλλά αντιθέτως μυριάδες με ευεργεσίες είχε τιμήσει. Χάρισέ μου ένα δώρο, από το οποίο δεν έχεις καλύτερο. Χάρισέ μου ένα δώρο που θα κάνη ευτυχή εμένα που θα το δεχθώ. Δώρησε μου τούτον τον ζωοποιό νεκρό, και εγώ παίρνοντάς Τον, να τον καλύψω στην γή. Δώρησέ μου το τρισμακάριο σώμα, του οποίου τον θάνατο επένθησεν η κτίσις. Δώρησέ μου το σώμα από το οποίον εσχίσθηκαν οι πέτρες, εκδηλώνοντας με το ρήγμα το πένθος τους. Να καταφιλήσω τα τραύματα των αγίων χειρών, από τα οποία εθεραπεύθησαν τα τραύματα της ψυχής μας. Να ψηλαφήσω εκείνην την άχραντο πλευράν, από την οποίαν επήγασεν αίμα μυστικό και ύδωρ αναγεννήσεως. Να ενταφιάσουν τα χέρια αυτά εκείνον που πρόκειται να λύση του θανάτου τα σπάργανα. Να κηδεύσουν τα αμαρτωλά τούτα δάκτυλα εκείνον που έπραξε και εδίδαξε κάθε δικαιοσύνην. Να αγγίσω την αναμάρτητο σάρκα, που τρισμακάριος είναι αυτός που την αγγίζει με πίστη. Να οδηγήσω στο μνήμα αυτόν που θα ανοίξη τα μνημεία των νεκρών. Να δώσω σ' αυτούς που έφυγαν από την ζωή, την πηγή της Αναστάσεως. Να ανάψω και σ' αυτούς που κρατεί ο Άδης τον λύχνο της Αναστάσεως.

Αυτά έλεγε ο Ιωσήφ ευσεβώς, και ο Πιλάτος υπήκουσεν ευμενώς, επειδή η θεία δύναμις του ζητουμένου νεκρού ενεργούσε στους αρμοδίους θεοπρεπώς, και εμάλαξε την ψυχή του Πιλάτου, ώστε να υπακούση. Και αμέσως ο πρεσβευτής απεδείχθη ενταφιαστής. Διότι παίρνοντας το σώμα που εποθούσε, το ενηγκαλίζετο και το ησπάζετο, και προσήρμοζε τα χείλη στα άγια μέλη, σκεπτόμενος μέσα του ότι «εάν η αιμορροούσα γυναίκα, αγγίζοντάς το ιμάτιό του με πίστη, κατεξήρανε του αίματος την πηγή, εγώ που πιάνω αυτό το ίδιο το θείον σώμα, δωρεές δεν θα επιτύχω;». Έπειτα, τυλίγοντας με καθαρά σινδόνα τον καθαρό μαργαρίτη, τον απέθεσε στο ιδικό του καινούργιο μνήμα, και τοποθετώντας μια πέτρα στο στόμιο του τάφου, γεμάτος δάκρυα, επέστρεψε, γυρίζοντας συχνά πυκνά προς τον τάφο και θρηνώντας του διδασκάλου την στέρηση.

Αλλά έφθασε του Ιωσήφ την ευσέβεια των Ιουδαίων η ασέβεια. Επειδή πάλιν οι θεομάχοι συνεκεντρώθησαν την ημέρα του Σαββάτου, και προσήλθαν στον Πιλάτο λέγοντας: «Κύριε, εμνήσθημεν ότι ο πλάνος εκείνος έτι ζών είπε: μετά τρείς ημέρας εγείρομαι. Κέλευσον ουν ασφαλισθήναι τον τάφον έως της τρίτης ημέρας. Μήπότε ελθόντες οι μαθηταί αυτού νυκτός, κλέψωσιν αυτόν, και είπωσι τω λαώ ότι ηγέρθη από των νεκρών. Και έστω η εσχάτη πλάνη χείρων της πρώτης». Τι λές εσύ πλάνε και παράνομε Ιουδαίε; Ήταν πλάνος αυτός που εθεράπευσε τους ομοεθνείς σου λεπρούς; Ήταν πλάνος αυτός που απήλλαξε τους τυφλούς πατριώτες σου από την νύκτα που είχε γεννηθή μαζί τους; Πλάνος ήταν αυτός που ελευθέρωσε τους δαιμονιζομένους από την μανία των δαιμόνων; Πλάνος ήταν αυτός που στην έρημο σου προσέφερε γεύμα χωρίς καμμία καλλιέργεια; Πλάνος ήταν αυτός που εκάλεσε τον Λάζαρο να εξέλθη από τον τάφο, και με τον λόγο του εξύπνησε τον νεκρό σαν να κοιμόταν; Ήταν πλάνος ο Χριστός; και ποίος άλλος είναι αληθινός; Ήταν πλάνος ο Χριστός;

Γιατί λοιπόν φοβείσαι αυτά που είπε ο πλάνος; Πλάνος ήταν; Και φοβείσαι του νεκρού την φωνή; Αλήθεια, μήπως είπε κάτι για την Ανάστασιν, όταν ακόμη ζούσε; Μήπως πιστεύεις αυτά που προείπε; Γιατί λοιπόν αδίκως ταλαιπωρείσαι για την έκβαση; Σαν λοιπόν δεν αναστηθή ο νεκρός για τον οποίο μεριμνάς, τότε είναι πλάνος, όπως βλασφημείς.

Τι τους απεκρίθη λοιπόν ο Πιλάτος; «Έχετε κουστωδίαν. Υπάγετε, ασφαλίσασθε ως οίδατε». Εάν για τον αντίθεο και παράνομο, όπως τον αποκαλείτε, τόσο πολύ έχετε φρίξει. Εάν εσείς οι ζωντανοί φοβήσθε τόσο τον νεκρό, φρουρά έχετε, στρατιώτες έχετε. Εκστρατεύστε οι πολλοί κατά του ενός. Ασφαλίστε τον νεκρό που τόσο φοβείσθε όπως γνωρίζετε. Θέλετε να σφραγίσετε τον τάφο; Σφραγίστε τον. Θέλετε να τον περιβάλετε με σιδερένιες αλυσίδες; Κάντε το κι αυτό. Μην ειπήτε ύστερα: εάν μας άφηνες να φρουρήσωμε τον τάφο δεν θα εχάναμε τον νεκρό. Πηγαίνετε, ασφαλίστε τον, όπως γνωρίζετε. Αν φανή εκεί ο Πέτρος, θανατώστε τον με τα όπλα σας. Αν έλθη κάποιος από τους μαθητάς του Ναζωραίου, σηκωθήτε αμέσως και σκοτώστε τον. Επιμείνετε να τον φυλάσσετε με προσοχή και ακρίβεια, μην κατορθώση κάποιος ύποπτος να κλέψη τον εχθρό σας.

Με τέτοια λόγια και όπλα και στρατιώτες εφοδιασμένοι οι εχθροί του Σωτήρος, έφθασαν με πολλήν προθυμία και μανία στον τάφο, και βάζοντας σιδερένιες σφραγίδες στο μνήμα εκάθισαν εκεί και τον «φρουρούσαν επί τόσον χρόνον όσον ηθέλησε ο φυλαττόμενος από αυτούς. Εν τω μεταξύ έφθασε η δεύτερη ημέρα. Και την μεν πρώτην ημέρα ο θάνατος αναμασούσε το θήραμά του, και θέλοντας να το δαγκώση με τα δόντια της διαφθοράς του, εστάθη αδύνατον. Και πάλι την δεύτερη ημέρα ηθέλησε να το φάγη, αλλά δεν ημπορούσε. Απορούσε λοιπόν μόνος του και όπως ήταν φυσικό, τοιαύτα διελογίζετο μέσα του: «Ποίος είναι αυτός ο ακαταμάχητος και παράδοξος νεκρός; Ποίος είναι αυτός που ενεκρώθη σύμφωνα με τον φυσικό νόμο και μένει άφθαρτος ξεπερνώντας τον νόμο; Θεός δεν είναι επειδή δεν θα απέθαινε, αφού θα ήταν ασώματος. Άγγελος δεν είναι, αφού έχει ανθρώπινη μορφή. Υπέκυψε σε μένα, όπως ο Αδάμ, αλλά δεν υποκύπτει όπως ο Αδάμ στην φθορά. Σαν άνθρωπος υπεχώρησε ενώπιόν μου, αλλά δεν ανέχεται να πάθη όσα παθαίνουν οι θνητοί. Η σάρκα του αποδεικνύεται ανωτέρα από την διαφθορά. Κανένας από τους νεκρούς στους οποίους έχω βασιλεύσει τόσους αιώνες, δεν εφάνη εδώ με σώμα όπως αυτό. Άραγε μήπως το σώμα αυτό είναι ένδυμα του Θεού, και γι' αυτό δεν ημπορώ να το μασήσω; Άραγε μήπως αυτή είναι η σκηνή του Λόγου; Άραγε μήπως αυτός είναι ο ναός εκείνου που είπε στους Ιουδαίους: «Λύσατε τον ναόν τούτον και εν τρισίν ημέραις εγερώ αυτόν»; Άραγε μήπως το να μένη αδιάφθορος σημαίνη ότι πρόκειται να αναστηθή; Άραγε μήπως ο παράδοξος αυτός νεκρός ήλθε να κατασκοπεύση τους νεκρούς; Άραγε μήπως λάβη και τους νεκρούς που από παλαιά έχω καταπιεί και τους ανεβάση εκεί επάνω μαζί του; Άραγε μήπως, όπως ο Ιωνάς στην κοιλία του κήτους έζησε χωρίς να κινδυνεύση, έτσι και αυτός μένη εδώ σε μένα περιμένοντας την τρίτην ημέρα, για να αναστηθή πρώτος αυτός και να ανοίξη και στους άλλους

νεκρούς τον δρόμο; Αυτά έλεγε ο θάνατος, όχι με λόγια, αφού ομιλούσαν τα γεγονότα.

Ενώ συνέβαιναν αυτά, και οι φύλακες των Ιουδαίων ήσαν καθισμένοι κοντά στο μνήμα, «οψέ Σαββάτων, τη επιφωσκούση εις μίαν Σαββάτων», ξημερώνοντας Κυριακή, «ήλθε Μαρία η Μαγδαληνή και η άλλη Μαρία θεωρήσαι τον τάφον». Ω παράξενα και παράδοξα θαύματα! Ο Πέτρος, ο πρώτος στρατηγός του Χριστού, εφοβήθη την γλώσσα της παιδίσκης και ηρνήθη ζωντανόν τον Κύριόν του, και γυναίκες τόσο αδύνατες και δειλές ήλθαν να τιμήσουν νεκρό τον διδάσκαλό τους. Ήλθαν να ιδούν τον τάφο. Διότι δεν είχαν ακόμη πιστεύσει ότι θα αναστηθή. Ήλθαν να ιδούν τον τάφο, ωστε να παρηγορήσουν λίγο την λύπη τους με την θέα του μνήματος. Διότι ο τάφος γνωρίζει να παρηγορή τις πονεμένες ψυχές με τη θέα του, καθώς και το δάκρυ όταν έρχεται. Ήλθαν να ιδούν τον τάφο, και πλησίαζαν μεν, όχι όμως όσο εποθούσαν, για τον φόβο των Ιουδαίων. Πότε πότε επλησίαζαν κοντύτερα και κρυφά. Έρραιναν τον τάφο με μύρα και πάλιν αναχωρούσαν χωρίς να γίνουν αντιληπτές. Εστέκοντο έτσι από μακρυά, και ατενίζοντας τον τάφο με μάτια δακρυσμένα, με στεναγμούς και οδυρμούς, ενόμιζαν ότι υπηρετούν τον Κύριο. Κάπου κάπου κατηγορούσαν και τους Ιουδαίους με σιγανή φωνή, λέγοντας η μία στην άλλη, όπως είναι φυσικό: «Πώς ετόλμησαν αυτά τα πράγματα εναντίον τοιούτου Δεσπότου, χωρίς να έχουν καμμία δικαία κατηγορίαν εναντίον του; Πώς δεν έφριξαν καρφώνοντάς τον στον Σταυρό; Αυτόν τον οποίο βλέποντας ο ήλιος να σταυρώνεται έφυγε; Πώς δεν εφοβήθησαν να παραδώσουν στον θάνατο αυτόν που τίποτε άξιον θανάτου δεν έπραξε; Πώς δεν εχόρτασαν την ωμότητά τους ούτε μετά τον θάνατο, που μάταια τον προεκάλεσαν; Έστω, τον καιρό που ζούσε, τον είχαν τόση μανία. Γιατί όμως και μετά τον θάνατο προσεδρεύουν στο μνήμα, εμποδίζοντας και τους ευεργετημένους να εισέλθουν και με θάρρος να προσκυνήσουν τον τάφο, και να του αποδώσουν με τα δάκρυα μικράν αμοιβή για την χάρη που ο καθένας έλαβε;»

Με παρομοίους οδυρμούς επενθούσαν οι γυναίκες σαν νεκρό τον Χριστόν, όταν αυτός ο ίδιος ο πενθούμενος Δεσπότης, διαφεύγοντας την προσοχή των φυλάκων και αφήνοντας τον τάφο σφραγισμένο, με ένα άλμα ευρέθη έξω απ' αυτόν, όπως μόνος Αυτός γνωρίζει, και έστειλε έναν άγγελο λέγοντάς του: «πήγαινε σ' αυτές τις γυναίκες τις ανδρείες και πιστές, που πενθούν και με νομίζουν ακόμη νεκρό, και πληροφόρησέ τες ότι ενίκησα τον θάνατο και, οπως βλέπεις, ζω. Μετάβαλε την σκυθρωπότητά τους σε φαιδρότητα. Μετακίνησε με το χέρι σου τον λίθο, τον οποίον ησφάλισαν πολλά χέρια μαζί. Πείσε τες πόσα ημπορεί ένας νόμιμος στρατιώτης νομίμου Βασιλέως, εναντίον πολλών ανόμων στρατιωτών ενός τυράννου. Εισάγαγε τις γυναίκες στον θάλαμο του τάφου, ώστε ερευνώντας τον τόπο όπου με την θέλησή μου είχα τοποθετηθή νεκρός, να ανυμνήσουν την δύναμή μου. Να φανής και στους φύλακες του μνήματος φοβερός, και κατάπληξέ τους όλους με την όψη σου, για να μάθουν από την δύναμή σου ότι όχι από αδυναμία, αλλά από φιλανθρωπίαν υπέμεινα το θράσος τους. Σύ να προπορευθής αναγγέλλοντας τον βασιλικό θρίαμβο, και εγώ,

ερχόμενος μαζί σου, θα σαλεύσω πάλι την γη, για να γίνη ο σεισμός συνήγορος της αναγγελίας σου.»

Έφθασε λοιπόν γρήγορα στον δεσποτικόν τάφον ο άγγελος. Δεν ετόλμησε να παρακούση του Κυρίου το πρόσταγμα. Και πρώτα μεν, όταν έφθασε, ετίναξε συνθέμελα την γη για να ξυπνήση τους φύλακες, και έχοντάς τους μάρτυρες να τους φανερώση την αιτία για την οποίαν ήλθε. Κατόπιν, καθώς αυτοί εκοιτούσαν, εκύλισε την πέτρα από την θύρα του μνημείου και εκάθισε επάνω της καταγελώντας τις σιδερένιες σφραγίδες, και βλέποντας επιτιμητικώς τους Ιουδαίους που ενεπιστεύθησαν στην πέτρα την ασφάλεια. «Ην δε η μορφή αυτού ως αστραπή». Πράγματι, όπου δεν υπάρχει νέφος αμαρτίας για να σκιάση, εκεί η λαμπρότης της μορφής είναι πολλή. «Και το ένδυμα αυτού λευκόν ωσεί χιών». Διότι είχε την μορφή και την στολήν ανταξία των γεγονότων που έμελλε να διακηρύξη. Επειδή έπρεπε οπωσδήποτε ο αγγελιοφόρος του χαρμοσύνου γεγονότος να είναι σε όλα του χαροποιός.

Αφού κατέπληξε από τον πολύ φόβο τους φύλακες και σχεδόν ενέκρωσε όλους τους παρόντες Ιουδαίους, «γιατί φοβείστε», τους έλεγε, «Φαρισαίοι, γιατί τρέμετε και πέσατε όλοι με τα πρόσωπα κάτω σαν νεκροί; Σ’ εμένα τον δούλο νεκροί και στον Δεσπότη τολμηροί; Εγώ ο στρατιώτης σας εφάνηκα φοβερός, και ο Βασιλεύς των Ουρανών ευκαταφρόνητος; Την παρουσία ενός αγγέλου δεν την αντέχετε, και πώς εφανταστήκατε ότι θα αποδυναμώσετε την ενέργεια του Δημιουργού των αγγέλων; Αφού δεν είστε σε θέση να εμποδίσετε εμένα τον ουράνιον εργάτη να μετακινήσω την πέτρα, πώς θα ημπορούσατε να εμποδίσετε τον τεχνίτη όλης της κτίσεως που θέλει να ανακαινίση τον ναό του σώματός του; Δεν ημπορείτε να εμποδίσετε το δημιούργημα και επιχειρείτε να αντισταθήτε στον ποιητή; Αλλά σηκωθήτε και κοιτάξτε γύρω σας προσεκτικά: Μήπως ο Πέτρος είναι τώρα μαζί μου; Μήπως κάποιος απο τους αλιείς κλέβει μαζί με εμένα τον νεκρό; Μήπως έχει ο Θεός ανάγκη βοηθού; Μήπως χρειάζεται συνεργάτην ο Θεός Λόγος για την ανάσταση της ιδικής του σαρκός;»

Αυτά είπε στους Φαρισαίους και τους φύλακες και, αφήνοντάς τους να σπαρταρούν στο έδαφος, έστρεψε προς τις γυναίκες το πρόσωπο. Και πρώτα μεν τις άφησε να απολαύσουν ένα βλέμμα ήμερο και ιλαρόν. Έπειτα απέβαλε τον φόβο της ψυχής τους φωνάζοντάς τους: «Μη φοβείσβε υμείς». Αυτοί να δειλιάσουν και να φοβηθούν, επειδή είναι εχθροί και πολεμούν. Σεις όμως μη φοβείσβε, αλλά να σκιρτάτε και να χαίρετε, επειδή οι πράξεις σας αξίζουν βραβεία. Σεις μη φοβείσθε. Αφού σε μία Δεσποτίαν ανήκουμε, δοξάζουμε τον ίδιο Κύριο.» Οίδα ότι Ιησούν τον εσταυρωμένον ζητείτε». Δεν είπε «Ιησούν τον νεκρόν». Αφού τότε δεν ήταν νεκρός, αλλά «Ιησούν τον εσταυρωμένον», αυτόν που για σας κατεφρόνησε την αισχύνην» του σταυρού. Ζητείτε εκείνον που ζητεί αυτούς που τον ζητούν. «Εγώ τους εμέ φιλούντας αγαπώ, οι δε εμέ ζητούντες ευρήσουσι χάριν». Ζητείτε αυτόν που είναι «εγγύς των

επικαλουμένων αυτόν». Γνωρίζω ότι τον Ιησούν τον εσταυρωμένον ζητείτε. «Ουκ έστιν ώδε», δεν είναι εκεί που νομίζετε. Δεν είναι εκεί όπου τον είχαν τοποθετήσει.

Τι λέγεις, άγγελε; Δεν είναι εδώ ο Δεσπότης μας και Κύριος; Δεν είναι η αφορμή των δακρύων μας εδώ; Ματαίως τον επενθήσαμε; Ματαίως του προσεφέραμε αυτά που αρμόζουν στους νεκρούς; Δεν είναι εδώ; Τον μετέφεραν πάλι κάπου αλλού οι πονηροί; Εφθόνησαν και την ταφή του, αυτοί που είχαν φθονήσει την ζωή του; Δεν είναι εδώ; Αλλά πού είναι; Ειπέ μας, σε παρακαλούμε, γρήγορα. Στήριξε τις ψυχές μας που τρέμουν. Μη προσθέσης πένθος άλλο στο πένθος μας. Δείξε μας τον τόπο του νεκρού που αναζητούμε, ώστε τρέχοντας γρήγορα εκεί να αφήσωμε την λύπη να ξεχυθή από τα μάτια μας.

Και ο άγγελος είπε: «Θέλετε να μάθετε πού είναι αυτός που αναζητείτε και πώς ανέστη; Θα σας διηγηθώ εγώ, επειδή γι’ αυτό με έστειλε σε σας ο ίδιος ο νεκρός που ζητείτε, για να σας διδάξω την Ανάσταση, και να θεραπεύσω τις ψυχές σας και τα δάκρυα να σταματήσω και να σας τονώσω ευφραίνοντάς σας με την διήγηση. «Ηγέρθη, καθώς είπε». Αλήθευσε και τώρα όπως συνήθως η Αλήθεια, και αυτά που είπε με τα λόγια, τα εξεπλήρωσε με τα έργα. Η αθάνατος θεότης του δεν έπαψε να ζη. Και την ώρα του θανάτου της σάρκας, το θνητόν του σώμα, κλείνοντας τους σωματικούς του οφθαλμούς, εδέχθη τον ύπνο του θανάτου. «Αναπεσών γαρ εκοιμήθη ως λέων» βασιλικώς, εξέφυγε όμως και εξήλθε από εδώ θεοπρεπώς. Δεν αντελήφθησαν οι φύλακες την διέλευση εκείνου που εφρουρούσαν. Διότι δεν ήσαν άξιοι αυτόν τον οποίον επολεμούσαν να τον ιδούν αναστημένο. Δεν εμπόδισε ο τάφος την Ανάσταση του Παντοδυνάμου. Δεν κατέστη δυνατόν στον θάνατο να δέση αυτόν που δεν έχουν δέσει οι αμαρτίες. Υπεχώρησε χωρίς να θέλη ο τύραννος στον Βασιλέα. Ο ίδιος ο Άδης έτρεμε από τον φόβο του. Οι θυρωροί του Άδου, πετώντας τα κλειδιά και ανοίγοντας τις πύλες, δεν ετόλμησαν να ειπούν τίποτε σε κανέναν από εκείνους που ανεστήθησαν μαζί του. Ανέστη, λοιπόν, καθώς είπε. Πώς να σας διηγηθώ τα ανέκφραστα; Πώς να κηρύξω αυτά που νικούν κάθε λόγο και νου; Πώς να εξηγήσω της Δεσποτικής Αναστασεως το μυστήριον; Και ο Σταυρός μυστήριον είναι. Και ο τριήμερός του θάνατος μυστήριον. Και όλα όσα αφορούν τον Σωτήρα είναι μυστήρια. Διότι, όπως εγεννήθη «κεκλεισμένων των θυρών» της παρθενίας, έτσι ανέστη με κλεισμένον τον τάφο. Και όπως εγεννήθη πρωτότοκος από την μητέρα ο μονογενής Υιός του Θεού, έτσι με την Ανάστασή του έγινε πρωτότοκος των νεκρών. Όπως, λοιπόν, δεν έλυσε την παρθενία της Παρθένου μητέρας με την γέννησή του, έτσι δεν έλυσε τις σφραγίδες του μνήματος με την Ανάστασή του. Ούτε λοιπόν την γέννησή του ημπορώ σε λέξεις να περιλάβω, ούτε την φυγή από το μνήμα να καταλάβω. Βλέπω τον τόπο της Αναστάσεως, και προσκυνώ την Ανάσταση. Δεν πολυεξετάζω την Ανάσταση. Προσκυνώ τον τόπο του θαύματος, αν και δεν αντιλαμβάνομαι τον τρόπο του πράγματος. Αυτά που βλέπω, εκείνα θέλω να σας υποδείξω. «Δεύτε, ίδετε τον τόπον όπου έκειτο ο Κύριος». Γι’ αυτό μετετόπισα τον λίθο. Όχι για να χαρίσω πύλη εξόδου στον Ιησού. Δεν είχεν ανάγκην από την ιδική

μου βοήθεια η βοήθεια των απάντων. Επειδή ο ακρογωνιαίος λίθος, πριν αποκυλίσω τον λίθο, όπως ηθέλησε, ανεπήδησε. Αλλά το έκαμα για να εξετάσετε σεις τον τόπο, και να ανυμνήσετε τον αναστημένο Χριστό. «Δεύτε ίδετε τον τόπο όπου έκειτο ο Κύριος». Ίδετε τώρα τον τόπον, και σε λίγο θα ιδήτε και τον παράδοξο καρπό του τόπου. Ελάτε να ιδήτε τον τόπον όπου ο διάβολος εδέχθη την καίρια πληγή. Ελάτε να ιδήτε τον τόπο στον οποίον εγράφη το συμβόλαιο της ιδικής σας αναστάσεως. Ελάτε να ιδήτε τον τόπο στον οποίο απέθανεν ο θάνατος. Ελάτε να ιδήτε τον τόπο στον οποίον εσπάρη ο άσπορος κόκκος του σώματος και εβλάστησε το πλούσιο στάχυ της αθανασίας. Ελάτε να ιδήτε τον τόπο που είναι πιο ευχάριστος από όλους τους παραδείσους. Ελάτε να ιδήτε τον τόπο που είναι λαμπρότερος από κάθε βασιλικό νυμφικό κοιτώνα. Ελάτε να ιδήτε τον τάφο που χωρίς φωνή διακηρύττει του θαμμένου την δύναμη. Σκύψετε να ιδήτε το μνήμα που έγινε πύλη της αφθάρτου ζωής. Σκύψετε να ιδήτε το σπήλαιον από το οποίο μεταφερθήκατε στον ουρανό. Σταματήστε τους στεναγμούς και τα δάκρυα. Λέγετε στον θάνατο χορεύοντας: «Πού σου θάνατε το κεντρί; Πού σου άδη το νίκος;». «Και ταχύ πορευθείσαι είπατε τοις μαθηταίς αυτού οτι ηγέρθη από των νεκρών, και ιδού προάγει υμάς εις την Γαλιλαίαν. Εκεί αυτόν όψεσθε. Ιδού είπον υμίν». Κοιτάξτε μην κρύψετε το θαύμα στην σιωπή. Δεν είναι ακίνδυνος για τους δούλους η αποσιώπησις των θαυμάτων του Κυρίου. «Και εξελθούσαι ταχύ από του μνημείου μετά φόβου και χαράς μεγάλης, έδραμον απαγγείλαι τοις μαθηταίς αυτού» ότι ηγέρθη από των νεκρών «και ιδού προάγει υμάς εις την Γαλιλαίαν. Εκεί αυτόν όψεσθε, καθώς είπεν υμίν».

Τις γυναίκες αυτές προέτρεπε το Πνεύμα το Άγιον να τρέχουν πιο γρήγορα, λέγοντας με το στόμα του Προφήτου Ησαΐου: «Γυναίκες ερχόμεναι από θέας, δεύτε. Ου γαρ λαός έστιν έχων σύνεσιν». Καθώς λοιπόν έτρεχαν οι μυροφόρες γυναίκες με φόβον και πόθον πολύν, και συνηγωνίζοντο μεταξύ τους για την ταχύτητα της οδοιπορίας, αφού η κάθε μία ήθελε να φθάση πρώτη και να φέρη στους Αποστόλους το Ευαγγέλιο που τους ενεπιστεύθησαν, έξαφνα τους παρουσιάσθη ο Σωτήρ, επισφραγίζοντας τα λόγια του αγγέλου με την σφραγίδα της μορφής του. Και ανεπτέρωσε τις ψυχές τους λέγοντάς τους «Χαίρετε...». Η κατάκριτος Εύα εδικαιώθη. Ο εξόριστος Αδάμ ανεκλήθη. Η απόφασις έχει πλέον λυθή. Ο πονηρός όφις κατεπατήθη, ο διάβολος έχει πλέον καταπέσει, οι συνήγοροι του διαβόλου κατησχύνθησαν. Οι εχθροί κατετροπώθησαν. Οι Ιουδαίοι πενθούν απαρηγόρητα. Οι Φαρισαίοι θρηνούν γι' αυτό που ετόλμησαν. Ο σταυρός εφάνη συνήγορός μου. Ο τάφος έγινε μάρτυς της δυνάμεώς μου. Ο θάνατος ομολογεί την ήττα του. Υπεγράφη για τους ανθρώπους η αθανασία. Μαζί μου ανεκαινίσθη η φύσις των ανθρώπων. Μαζί με εμένα θα ξαναζήσουν όλοι αυτοί που απέθαναν. Μαζί με εμένα βασιλεύει αυτός με τον οποίον έχω ενωθή. Στο πρόσωπό μου εστεφανώθη η εικόνα μου. Αυτοί είναι οι καρποί της τριημέρου ταφής μου. Αυτοί είναι οι στέφανοι της κατά του θανάτου νίκης. Αυτοί είναι οι βασιλικοί μαργαρίτες της ιδικής μου βασιλείας, τους οποίους παίρνοντας από τον βυθό του Άδου έφερα στους εραστάς μου. Για όλα αυτά λοιπόν να χαίρετε, να χορεύετε, να αγάλλεσθε, να πανηγυρίζετε. Πηγαίνετε να τα αναγγείλετε στους

αδελφούς μου. Βλέπετε πόσον αμνησίκακος είμαι και φιλάνθρωπος. Ονομάζω αδελφούς εκείνους που με εγκατέλειψαν επάνω στον σταυρό. Επειδή γνωρίζω να μακροθυμώ, όταν υβρίζωμαι. Γνωρίζω να υπομένω την αχαριστία. Γνωρίζω να ανέχωμαι τις αδυναμίες των φίλων μου. Γνωρίζω να ελεώ και να δέχωμαι όσους αμαρτάνουν και δακρύζουν γι' αυτό. «Υπάγετε, απαγγείλατε τοις αδελφοίς μου, ίνα απέλθωσιν εις την Γαλιλαίαν, κακεί με όψονται». Αναγγείλατε στους μαθητάς μου τα μυστήρια που είδατε σεις. Γίνετε πρώτες διδάσκαλοι των διδασκαλων. Ας μάθη ο Πέτρος, που με ηρνήθη, ότι ημπορώ και γυναίκες να αναδείξω αποστόλους. Ας πορευθούν και στην άλλη Γαλιλαία να ιδούν την πτωχή λίμνην από την οποία τους αλίευσα. Για να αλιεύσουν τους ιχθύς τους λογικούς. Ας ιδούν την λίμνην από την οποία τους μετέθεσα στην ανθρώπινη θάλασσα.

Αυτά έλεγε στις γυναίκες ο Κύριος. Αυτός και τώρα παρίσταται αοράτως στην κολυμβήθρα για εκείνους που πιστεύουν. Αυτός αγκαλιάζει τους νεοφωτίστους ως φίλους και αδελφούς και τους λέγει: Χαίρετε. Αυτός γεμίζει με χαρά και ευφροσύνη τις καρδιές και τις ψυχές τους. Αυτός αποπλύνει τους ακαθάρτους με το ύδωρ της χάριτος. Αυτός χρίει εκείνους που αναγεννώνται με το μύρον του Πνεύματος. Αυτός παρέχει στους δούλους του το πνευματικό συμπόσιον. Αυτός λέγει προς όλους τους ευσεβείς: «Λάβετε, φάγετε τον ουράνιον άρτον. Λάβετε την πηγήν της πλευράς μου, που αντλείται συνεχώς και ποτέ δεν εξαντλείται. Όσοι πεινάτε, χορτάσετε. Όσοι διψάτε, μεθύσετε σωτήριον και σώφρονα μέθη.» Αλλά ω Βασιλέα των Ουρανών, που κάθεσαι στα δεξιά της μεγαλωσύνης εκεί υψηλά, ο Κύριος των ασωμάτων δυνάμεων, αυτός που όπως θέλεις καθοδηγείς την κτίση, που κυβερνάς με καλωσύνη την ανθρωπότητα, συ που μας εχάρισες την ημέρα και την πανήγυριν αυτή, ελέησόν μας, όπως ελέησες την πόρνη, μη μας αποδιώξης, εαν με το θάρρος που έχουμε στην φιλανθρωπία σου τολμήσωμε με χέρια αμαρτωλά να κρατήσωμε το άγιόν σου σώμα (την παλιά εποχή και οι λαϊκοί μεταλάμβαναν το άγιο σώμα με τα χέρια). Και όπως δεν απεδίωξες εκείνην την αμαρτωλόν, την πόρνη που εκράτησε τα άχραντα πόδια σου, να ανεχθής, σε παρακαλούμε, και εμάς τους αναξίους που σε κρατούμε, και ως φιλάνθρωπος, περιποιήσου όλους εμάς, και ως φιλάνθρωπος, σαγήνευσέ μας στα δίκτυα του φόβου σου. Όπως συνέλαβες τον τρισμακάριον Παύλον από τον ουρανό και τον ανέδειξες Απόστολο, αξίωσε και εμάς να επιτελούμε με καθαρή συνείδηση την ημέρα της τριημέρου και ζωοποιού Αναστάσεώς σου. Διότι συ είσαι ο μόνος αγαθός και φιλάνθρωπος Δεσπότης, Χριστέ ο Θεός ημών. «Και σοι πρέπει η δόξα και η εξουσία συν τω Παναχράντω σου Πατρί και τω ζωοποιώ Πνεύματι, νυν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων. Αμήν.»

(6ος αιών - Migne P.G. τ. 88, στ. 1848. Από το βιβλίο "Πατερικόν Κυριακοδρόμιον", σελίς 47 και εξής. Επιμέλεια κειμένου: Δημήτρης Δημουλάς).

(Πηγή ηλ. κειμένου: orp.gr)